

Vårt bästa minne.

Prolog

vid lotteriet till förmån för en svensk folkhögskola i Östernbotten.

Vid hafvets sida
ett landskap kännen I nog, hvares vida
och låga släkt emot norden går.
Ljungtäkta, sandiga hedar — strida
och djupa älsvar, med gröna stränder
— samt sedan skog, så långt ögat når.
Vid hvarje mynning en stad, en by,
enslaka gårdar och åkerländer.
Vid horisonten en rosig sky . . .
det är den morgon, som börjat gry.
Än öfver näjden ett löcken dröjer,
en skymningsdager.
Och bonden äter och dricker — plöjer
och sår — samt nöjer
sig med att rädda sig undan svälf.

Han dagen lager
såsom den kommer — och lyst fördrager;
men nästan aldrig han tanken höjer
till mer i lifvet.
Är icke detta ett arbetsfält,
åt viljan gifvet?

Vi bära ansvar för hvad vi gjort,
men också för det, som af oss försummats
och som vi bort.
Skall detta dunkel få evigt blifva,
och kunna aldrig vi det fördrifva?
Det är vår plikt — har dess röst förstumrats?

Grip väcket an! — Vore det ej stort
att kunna säga,
när lifvets skymmande kväll är inne,
att vi arbetat med villigt sinne
för mera ljus i det land vi äga —
hvar på sin ort?
Ja, *detta* vore vårt bästa minne.

Som frukt om hösten är tiden mogen.
Där nu är slöhet och half förvildning
vi vilja hafva den högre bildning,
som vet och länker — men trifs vid plogen,
Ja vi ej tid —
att något göra för folkets bästa?
Den svenske bonden är främst vår nästa.

Den hårda strid
han nödgas kämpa om bröd med jorden,
om fångst med hafvet,
gör honom trumpen och trög i orden.
Men gry han äger, om också begrafvet.
Låt honom pröfva de nya rön,
dem endast trägen
och öfvad forskning omsider vunnit
som arbetslön!
Och de, som längre än han ha hunnit
på kunskapsvägen
och ha förmågan att andra lära,
må gå tillbaka och så de frön,
som skola kommande skördar bära.
De första, spirande, ljusa skoffen
bli säningsmännens förnämsta ära.

Numera räcker
det länge ej, innan dagen bräcker —
det är vårt hopp.
Ja, för vårt älskade Österbotten
skall sol gå opp!
Må med den värme, det ljus den bringar
vår tro på lifvet få starka vingar,
så att vi djärfvas
med segerstolthet de strider minnas,
som offer kräfde — men *kunde* vinnas.
Vi blefvo födda i morgonväkten.
Hvar ädel sträfvan en gång skall ärfvas
af nya släkten.

Ög denna kamp för vår hembygds sanna
förkofran aldrig får mera stanna.
Om under loppet
af striden krafterna mattas af,
så låt dock hoppet
om ljusets seger ej gå i kvaf!

I ödets ständiga lofferi
med blinda ögon vi välja loffen.
Du gamla, älskade Österbotten,
må din en lysande framtid bli!
Ja, än en gång: vore det ej stort
att kunna säga,
när ljusets skymmande kväll är inne,
att vi arbetat med villigt sinne
för mera ljus i det land vi äga —
hvar på sin ort?
Ja, *detta* vore vårt bästa minne.

Mikael Lybeck.

